

■ Nigar Arif

GÜN DOĞUR

Axşam düşür, gecə keçir, gün doğur...

Bir az olan, bir az bit ən, bir az isti ,dərd boğur...

Tuta bilmir zamanın yaxasından,

Adam bilmir ölüdümü, sağdımı,

Nə var hələ, qarşıda nə var görən,

bu gördüyü təpədimi, dağdımı?

Harda salıb harda ipin ucunu,

bu ipin də axırına çıxdımı?

Yorulur, yorulur adam,

Yıxılıb yorulur, qalxıb yorulur,

Yorulduqca qarğıyır öz baxtını,

ölü yatağını, yaşam taxtını...

Gözlədikcə gözlərindən soyuyur,

dözdükcə ürəyindən,

Axtardıqca əllərindən, ayaqlarından,

dizlərindən soyuyur,

daşıldıqca kürəyindən...

Beləcə bezir adam,

Yavaş-yavaş hər şeydən əlini üzür adam...

Küsür bu yer üzündən,

küsür bu göy üzündən,

Allahdan küsür adam...

Axşam düşür, gecə keçir, gün doğur...

Bir gün gəlir, dodağının altında

hansısa xoş avazla

şəkər kimi, bal kimi şirin nəğmə oxuyur.

Baxırsan ki çırmalayıb qolunu,

baxırsan ki bu gün sənə bir az sevinc,

Bir az həvəs, bir damcı eşq yoğurur...

Deyirsən ki, İlahi,

həyat nə gözəl qoxuyur!

Keçib gedər

Ağına bozuna baxma,

Ümidindən yapış, sözündən çıxma,

Çoxu deyir həyat özü yuxudu da, keçib gedər...

Neynir sən e var-dövləti?

O qədər sərvət, o qədər dərdi?

Bu dünyanın bizlər üçün,

bir əlacı, bir mədəti

yoxudu da, keçib gedər...

Bu vaxtacan öyrəşmədik yaşamağa,

Adam kimi bir adama oxşamağa,

Bəlkə, hələ arzuların

boyu çatmır Allaha?

Nə yaşı var ömrümüzün,

Belə baxan da,

Dünya üçün çağadı da,

Ölənəcən keçib gedər...